

Udvalgets Flertal (Suel, Kayser, Møller og Rump) skjønner ikke, at der er Anledning til at gjøre nogen Indstilling med Hensyn til de omhandlede 3 Klasser af Udlaan.

Hvad angaar Laanene til de 2 Jernbaneselskaber og Laanene til de vestindiske Plantere, er den Omstændighed, at de regnskabsmæssig kunne henføres under Ordet „Udgifter“, selvfølgelig ikke tilstrækkelig til at bringe dem ind under Grundlovens § 49. En saadan Fortolkning vilde føre langt ud over, hvad der hidtil er antaget. Under Manglen af Lovregler for Administrationen af Kassebeholdningen og Reserverfonden, derunder ogsaa for disses Størrelse, maa det derfor ved det foreliggende Spørgsmaals Besvarelse være det Enebstemmende, hvilke Regler der frembyde sig som de naturlige, naar Regjeringen behørig skal kunne forvalte Statskassens disponible Kapitaler i Overensstemmelse med Statens Lov. I saa Henseende skjønnes det ikke rettere, end at det maa udfordres, at de kontante Kapitaler anbringes baade sikkert og paa en saadan Maade, at de kunne ventes at have tilstede, naar indtrædende Omstændigheder maatte gjøre deres Anvendelse nødvendig. Men ligesom det fremgaar af det af Statsrevisorerne Drejning og Levy Oplyste, at den første Forordning er stet Fyldest, saaledes skjønnes ikke rettere, end at Laanene, hvad angaar Realisabiliteten, tilfredsstillende de fornødne Forordninger. Med Hensyn til dette Punkt kan man under Manglen af positive Forrifter ikke se bort fra Kassebeholdningens og Reserverfondens Størrelse. Disse vare, da de omhandlede Beløb udlaaentes, langt større, end det under sædvanlige Forhold kan anses for fornødent for med meget kort Varsel at kunne møde usforudsete Tilfælde, der stille ekstraordinære Krav til Finantserne. Der kan neppe være nogen Tvivl om, at man ved en Lovordning vilde stille langt ringere Forordninger til Størrelsen af de Beløb, der i kortest mulig Tid skulde kunne gjøres disponible, i hvilken Henseende kan henvises til, at man ikke har taget i Betænkning ved § 2 i Lov af 2den Juli 1880 om Erhvervelsen af de sjællandske Jernbaner meget betydelig at forringe Beholdningen af Reserverfondens Verdispapirer. Det skal endnu ikke lades ubemærket, at det selvfølgelig ikke kan begrunde nogen Indvending mod Regjeringens Hjemmel til Midlernes Anbringelse, at den samtidig med, at den har anbragt Kapitalerne efter de ovenangførte Regler, i det enkelte Tilfælde maatte have haft Leilighed til tillige at befordre et eller andet Statsformaal.

Hvad angaar Laanet paa de 16,000 Kr. til en skabelidt Indbygger i Frederiksted, da er det forsaavidt forskjelligt fra de formeldte Laan, som Betalingsfristen er noget længere, men det maa herved under den ovenfor paapegede Mangel paa Lovregler formentlig komme særlig i Betragtning, dels at Beløbet er forholdsvis ubetydeligt, dels at der forelaa ekstraordinære Omstændigheder, der maatte gjøre det til Pligt for Regjeringen at yde Hjælp, naar den kunde gjøre det uden Offer for Statskassen, dels endelig at der i Overensstemmelse med Regjeringens Forslag ved den ovennævnte Lov af 23de Juni 1879 er givet Bemyndigelse til, at der til skabelidte Beboere af Frederiksted (paa Wilkaar, der for Laantagerne ere betydelig lempeligere end Wilkaarene for det omhandlede Laan) udlaaes indtil 50,000 Kr., uden at Rigsdagen, efter at være gjort bekendt med, at der alt var udlaaet 16,000 Kr., har set sig foranlediget til af Hensyn til dette Laan at nedfætte den forlangte Bevilling. Forsaavidt Revisorerne Christensen og Hørup have forment, at Spørgsmaalet om, hvorvidt denne Udgift kan passere uden Bemærkning, maa staa og falde med Spørgsmaalet om Udgifterne ved selve Kommissionens Hverv, da skjønnes det ikke, at der er nogen indre Forbindelse mellem disse Spørgsmaal. Et er Spørgsmaalet, om Regjeringen har været berettiget til at bebyrde Statskassen med Udgifterne til en Kommissions Udsendelse til Vestindien, hvorefter nedensfor, og et ganske andet, om Finantsministeren har været berettiget til at udlaae af Statskassen til den oftnævnte Beboer. Det er formentlig i saa Henseende irrelevant, om Ministeren selv eller ved Fuldmægtig har bevilget Laanet.

Mindretallet (S. C. Hansen) tiltræder derimod den af de tvende Statsrevisorer B. Christensen og Hørup i Statsrevisionens Betænkning givne Motivering og Indstilling ovenomhandlede Poster vedrørende.

Angaaende Sikkerheden i Anbringelserne skal jeg bemærke, først med Hensyn til Udlaanene i de østjydske Baner, at Finantsbestyrelsen, dengang disse Laan stiftedes, neppe kunde have nogen betryggende Garanti for, at en saadan Realisation af Panterne var mulig, at fuld Dækning af Laanene vilde erholdes; og dernæst med Hensyn til Bureauaanene, at de paaberaabte indkomne „fulde Vederlag“ ligesaa lidt — mulig endnu mindre — kunne have været sikrede ved Laanenes Uddeling; thi disse vare jo prioriterede i den paa Marken vordende Høst, og en saadan Prioritet er utvivlsomt — maaste endnu mere der end her — ofte ved tilfældige Omstændigheder udsat for Odelæggelse. — Mod Realisabiliteten kan ansøres, at en Anbringelse, der binder Kapitalerne, for Nøgles Vedkommende mindst, for Andres ca. et Aar, vist ikke med Rette kan siges at være